

Ελένη Αποστολίδου - Λουκάτου

ΛΟΓΟΣ ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΟΣ

Γόργδιος

Χρόνε! Ακατάλυτε ταξιδευτή!
ο χωρίς τέλος και αρχή
που τα πάντα «χωνεύεις» στην άυλη μορφή σου
εγώ, ένα ελάχιστο μόριο του
σημειωτικού γίνεσθαι
το κακλάμνο της ζωής μου σου κρατώ
έτσι, για να ...
-διβουλή στέσω εμπρός σου-

για τη δόξα της ζωής ή
για τον πόνο της να
σ' ευχαριστήσω;
ή μήπως οφείλουμε
να σ' ευγνωμονούμε
για την υλική κατάληξή μας;

Ανήλεε Χρόνε! Ανήλεε!
Στη δική σου γέννα
θεού ή Εωσφόρου
ανάμεσα σε ύμνους ή αρές
μία μόνο απαράμιλλη παρουσία,
δικαίωνα,
τροφερά τον άνθρωπο πληθαίνει:

Η Μάνα!

Μάνα η γεννήτρα! Μάνα η αγάπη!

Η λατρεία! Μάνα η αμείρωση!

Η αυτοθυσία!

Της Γης μας **Μάνα**, γλυκύπατη ουσία!!!

Μέλος της Εθνικής Εταιρίας των Ελλήνων Λογοτεχνών